

Vonnisnummer / Griffennummer
9913 / 2024
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak
7 oktober 2024
Naam van de beklaagde
Systeemnummer parket
20CO71149
Rolnummer
Notitie nummer parket
DE66.L5.3673/2020

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Dendermonde, sectie
correctionele rechtbank
Kamer D13M

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

BEKLAAGDE

, RRN

geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

beklaagde, vertegenwoordigd door meester

advocaat te

1. TENLASTELEGGING

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning
buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk

op het perceel gelegen te

(voorheen verenigd had),
elgendom var geboren wonende te
bij aankoopakte van 24/10/2019 verleden voor notaris te

in strijd met de omgevingsvergunning van 24 februari 2020 een betonnen plateau te hebben gegoten om een tuinhuis op te zetten, het terras groter dan vergund, namelijk over de volledige lengte van de achtergevel, te hebben uitgevoerd, daarbij de verplichte aanplanting van veldesdoorn grotendeels te hebben verwijderd, en verhardingen te hebben aangebracht bestaande uit steenafval, bedekt met plasticplaat en kiezelstenen

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te In de periode van 12 juni 2020 tot 20 juli 2021

* * *

2. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van de dagvaarding waardoor de zaak bij haar aanhangig werd gemaakt. De dagvaarding werd overgeschreven op het bevoegde kantoor Rechtszekerheid.

De zaak werd behandeld op de openbare terechtzitting van 24 juni 2024.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige partijen, inclusief het openbaar ministerie in de persoon van , substituut-procureur des Konings, in zijn vordering.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Overzicht van de feiten

Op 12 juni 2020 stelden de verbalisanten ir vast dat er een betonnen plateau werd gegoten waarop men een constructie aan het bouwen was. Het terras was ook groter dan vergund. De verplichte aanplanting van veldesdoorn werd grotendeels verwijderd. Er was niemand aanwezig. Er werd een stakingsbevel uitgevaardigd.

Beklaagde werd verhoord op 18 juli 2020. Hij verklaarde dat hij dacht dat hij voor een tuinhuis kleiner dan 40 vierkante meter geen vergunning nodig had. Hij wist niet dat er beperkingen waren aan de oppervlakte van het terras. De werken gebeurden onder leiding van architect . Hij zou de beslissing van het parket afwachten.

De architect verklaarde dat zijn opdracht beperkt was tot de werken aan de woning zelf, meer bepaald tot en met het wind- en waterdicht maken van de woning. De bouwheer zou geen regularisatieaanvraag indienen maar de buitenaanleg in overeenstemming brengen met de vergunning.

Op 20 juli 2021 stelden de verbalisanten vast dat er aan het tuinhuis niet was verder gewerkt. Het terras was ongewijzigd. Naast het tuinhuis was een parkeerplaats aangelegd met klezels. Beklaagde verklaarde pas een regularisatie te zullen aanvragen voor het tuinhuis indien hij het tuinhuis nodig had. Wat het terras betrof, verklaarde hij van niets te weten. Het was zijn zorg niet dat het terras groter was.

De burgemeester vorderde het herstel in de oorspronkelijke staat, namelijk het in overeenstemming met de vergunning maken van het terras, de verhardingen verwijderen, de aanplant van een haag van veldesdoorn. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering stelde vast dat het om aanpassingswerken ging. De Hoge Raad van de Handhavingsuitvoering verleende positief advies.

Op 31 mei 2024 stelden de verbalisanten en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat er geen herstellingen werden uitgevoerd, met uitzondering van de beplanting veldesdoorn die volledig opnieuw werd geplant. Op het betonnen plateau stond nu een tuinhuis met een afmeting van 4 meter op 3 meter. Dit stond op het perceel van . De steenslagverharding rechts van het tuinhuis werd integraal verwijderd, net zoals de afvalstenen. Het terras werd niet aangepast aan de toegestane vergunning.

Beklaagde liet een e-mail uitgaande van de dienst cluster ruimte-vergunning aan het strafdossier voegen waarin hem werd meegedeeld dat hij een tuinhuis kon bouwen indien hij de twee percelen samenvoegde.

3.2 Bespreking van de schuldvraag

3.2.1. Algemeen

1.

Beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden voor het optrekken of plaatsen van constructies zonder of in strijd met een geldige vergunning, te in de periode van 12 juni 2020 tot 20 juli 2021.

De rechtbank merkt op dat de incriminatieperiode onder de enige tenlastelegging 'de periode van 12 juni 2020 tot 20 juli 2021' betreft, terwijl het *in casu* gaat om aflopende misdrijven. Om die reden zal de rechtbank de initiële dagvaarding verbeteren door vóór de incriminatieperiode de woorden "*meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen*" toe te voegen. Deze verbetering wijzigt de ten laste gelegde feiten niet en het verweer had er betrekking op.

3.2.2. Betonnen plateau

2.

Beklaagde betwistte zowel in conclusie als bij de behandeling van de zaak op de zitting van 24 juni 2024 dat de plaatsing van zijn tuinhuis een bouw misdrijf uitmaakt.

3.

De rechtbank stelt vast dat de door beklaagde neergelegde omgevingsvergunning betrekking had op de (toenmalige) aangrenzende percelen Het college van burgemeester en schepenen verleende aan beklaagde een vergunning tot het bouwen van een eengezinswoning van 8,61 meter diep en 8,96 meter breed, een parkeerstrook van 6 meter breed en 3,04 meter diep in de voortuin welke eveneens dienst deed als toegang tot de woning en het terras achteraan de woning (6 meter breed en 1,6 meter diep). De woning zou op het perceel worden ingeplant en de afstand tot de perceelsgrenzen was volgens de voorschriften. Het achterste perceel werd als tuin voorzien.

Volgens de planologische toets in de omgevingsvergunning is het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: PRUP) – deelRUP 2 – art. 1 Zone voor wonen type I' van toepassing op de voormelde percelen. De omgevingsvergunning vermeldt het volgende onder onderafdeling "8.1 planologische toets" :

"De aanvraag is in overeenstemming met de stedenbouwkundige voorschriften:

- *De bouwvrije afstand tot de voorste perceelsgrens bedraagt minimum 3 meter, de bouwvrije afstand tot de achterste of zijdelingse perceelgrenzen bedraagt minimum 2 meter.*
- *Het perceel kan voor maximaal 80 m² bebouwd worden in functie van hoofdgebouw en bijgebouwen.*
- *Maximum kroonlijsthoogte 3,5m*
- *Maximum nokhoogte 7m*
- *Vrije dakvorm*
- *Op de perceelsgrenzen dient een haag te zijn aangeplant van minimum 0,80m en maximum 2m hoog:*
 - o *Minimum 50% van de straatzijde moet met een haag ingevuld worden;*
 - o *Minimum 80% van de zij- en achterzijde moet met haag ingevuld worden;*
 - o *De niet ingevulde delen kunnen ingericht worden als toegang of doorgang;*
 - o *De haag moet voor 100% bestaan uit Acer campestre (Veldesdoorn).*

Het beheer van de haag moet op dergelijke wijze uitgevoerd worden dat de landschappelijke en afschermdede functie te allen tijde behouden wordt. Bij uitval dient/dienen het eerstvolgende plantseizoen de opengevallen plaats/plaatsen terug te worden ingevuld.

De totale bebouwingsgraad voor dit perceel werd bereikt waardoor geen extra constructies op beide percelen mogelijk zijn."

Onder de onderafdeling '8.8. Goede ruimtelijke ordening' vermeldt de vergunning het volgende:

"Aangezien de woning wordt ingeplant op het perceel aan waarbij de verplichte afstanden tot de perceelsgrenzen, aanplanting veldesdoorn tussen de beide percelen en rondom het ganse goed werd uitgevoerd, blijft het later mogelijk om op het onbebouwde perceel nog een woning op te richten, mits er eerst een vergunning tot verkaveling van 1 lot wordt aangevraagd."

Bij de vergunning werden naast de aangifteplicht, werfverkeer en bijzondere voorwaarden voor de afvoer van hemel- en afvalwater, schade en rookmelders volgende voorwaarden en/of lasten opgelegd:

"Algemeen

- De Inplanting zal gebeuren zoals deze op het plan aangegeven.
- De werken dienen strikt beperkt te blijven zoals deze op het plan aangegeven. Deze vergunning verleent geen toelating voor niet in de aanvraag vermelde constructies of werken.
- De stedenbouwkundige voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan zijn strikt na te leven.
- De woning zal voorzien worden van een brievenbus conform de wetgeving.
- Deze vergunning heeft een zakelijk karakter, en wordt verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.
- Deze vergunning ontslaat de aanvrager niet van het verkrijgen van eventuele andere noodzakelijke toelatingen of vergunningen.

[...]

Bijzondere voorwaarden

[...]

Met uitzondering van de eventueel in de vergunningsaanvraag opgetekende reliëfwijzigingen, mogen tot op twee meter van de perceelsgrenzen geen reliëfwijzigingen ten opzichte van het natuurlijke maaiveld worden aangebracht.

Op de perceelsgrenzen dient een haag te zijn aangeplant van minimum 0,80m en maximum 2m hoog: Minimum 50% van de straatzijde moet met een haag ingevuld worden.

Minimum 80% van de zij- en achterzijde moet met haag ingevuld worden.

De niet ingevulde delen kunnen ingericht worden als toegang of doorgang.

De haag moet voor 100% bestaan uit Acer campestre (Veldesdoorn).

Het beheer van de haag moet op dergelijke wijze uitgevoerd worden dat de landschappelijke en afschermdede functie te allen tijde behouden wordt. Bij uitval dient/dienen het eerstvolgende plantseizoen de opengevallen plaats/plaatsen terug te worden ingevuld.

Maximaal de helft van de niet bebouwde ruimte per perceel kan verhard worden in functie van tuinpaden, terrassen en parkeerplaatsen.

Het perceel kan voor maximaal 80m² bebouwd worden in functie van hoofdgebouw en bijgebouwen. De bouwvrije afstand tot de voorste perceelsgrens bedraagt minimum 3m, de bouwvrije afstand tot de achterste of zijdelingse perceelsgrenzen bedraagt minimum 2m."

4.

Overeenkomstig artikel 2.1, 11° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is (Vrijstellingsbesluit), is geen omgevingsvergunning nodig voor de volgende stedenbouwkundige handelingen aan en bij hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte woningen:

"van het hoofdgebouw vrijstaande niet voor verblijf bestemde bijgebouwen, met inbegrip van carports, in de zijtuin tot op 3 meter van de perceelsgrenzen of in de achtertuin tot op 1 meter van de perceelsgrenzen. De vrijstaande bijgebouwen kunnen in de achtertuin ook op of tegen de perceelsgrens geplaatst worden als ze tegen een bestaande scheidingsmuur opgericht worden en als de bestaande scheidingsmuur niet gewijzigd wordt. De totale oppervlakte blijft beperkt tot maximaal 40 vierkante meter per goed, met inbegrip van alle bestaande vrijstaande bijgebouwen. De maximale hoogte is beperkt tot 3,5 meter; Het hemelwater dat op de bijgebouwen valt, wordt niet afgevoerd van het eigen terrein."

Overeenkomstig artikel 2.2 van hetzelfde besluit geldt deze vrijstelling enkel als de handelingen volledig binnen een straal van 30 meter van de betrokken hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte residentiële woning of bedrijfswoning worden uitgevoerd, als er geen vergunningsplichtige functiewijziging wordt doorgevoerd, als het aantal woonegelegenheden ongewijzigd blijft en als de handelingen niet gesitueerd zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Volgens artikel 1.3 van hetzelfde besluit zijn voormelde bepalingen van toepassing voor zover deze handelingen niet strijdig zijn met de voorschriften van gewestelijke, provinciale of gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen, of met de uitdrukkelijke voorwaarden van omgevingsvergunningen voor stedenbouwkundige handelingen.

De rechtbank stelt vast dat beklaagde een betonnen plateau voor zijn tuinhuis plaatste buiten de perceelsgrenzen van het hoofdgebouw. Dergelijke handeling valt niet onder de van een omgevingsvergunning vrijgestelde handelingen in het Vrijstellingsbesluit nu dit besluit bepaalt dat vrijstaande bijgebouwen op een aantal meters van de perceelsgrenzen van het hoofdgebouw moeten worden opgetrokken. Daarnaast verkreeg beklaagde hiertoe ook geen toelating in zijn omgevingsvergunning van 24 februari 2020.

Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat de enige tenlastelegging bewezen is wat betreft het gieten van een betonnen plateau om een tuinhuis op te zetten. De rechtbank zal beklaagde hiervoor veroordelen.

3.2.3. Verwijdering van veldesdoorn

5.

De rechtbank stelt vast dat uit de bewoordingen van de dagvaarding blijkt dat het openbaar ministerie in de enige tenlastelegging ook de gedraging viseert waarbij beklaagde de aanplanting van veldesdoorn grotendeels zou hebben verwijderd.

Het verwijderen van aanplanting valt evenwel niet onder het toepassingsgebied van artikel 4.2.1, 1°, a) VCRO dat het optrekken of plaatsen van gebouwen, bouwwerken, vaste inrichtingen of verhardingen viseert, zodat de rechtbank beklaagde voor dit feit zal vrijspreken.

3.2.4. Terras en verhardingen

6.

Tot slot moet beklaagde zich verantwoorden voor het in strijd met de omgevingsvergunning van 24 februari 2020 aanbrengen van een groter dan vergund terras en voor het aanbrengen van verhardingen bestaande uit steenafval, bedekt met plastictapijt en kiezelstenen.

Beklaagde voerde geen betwisting wat betreft deze ten laste gelegde inbreuken.

7.

Het staat vast dat beklaagde zich schuldig maakte aan het aanbrengen van een groter dan vergund terras en het aanbrengen van verhardingen bestaande uit steenafval, bedekt met plastictapijt en kiezelstenen. De rechtbank verwijst daarvoor naar de vaststellingen van de politie op 12 juni 2020 en 20 juli 2021 en naar het proces-verbaal van 31 mei 2024 waaruit blijkt dat beklaagde een terras had gelegd van 9 meter bij 3 meter in plaats van het vergunde terras van 6 meter bij 1,60 meter en dat beklaagde een verharding met kiezelstenen had aangelegd zonder dat hij hiervoor een vergunning bekam. De rechtbank verwijst daarvoor ook naar de foto's gevoegd aan proces-verbaal nummer van 20 juli 2021.

De schuld van beklaagde aan de feiten van de enige tenlastelegging voor zover deze betrekking heeft op het aanbrengen van een groter dan vergund terras en het aanbrengen van verhardingen bestaande uit steenafval, bedekt met plastictapijt en kiezelstenen zonder vergunning staat vast. De rechtbank zal hem hiervoor veroordelen.

3.3 Straftoemeting

1.

De rechtbank legt voor beklaagde overeenkomstig artikel 65, eerste lid Strafwetboek één straf op voor de feiten van de enige tenlastelegging.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken; ze moet beklaagde ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

2.

Beklaagde stoorde zich duidelijk niet aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht. Hij legde een terras dat groter was dan zijn vergunning hem toeliet en plaatste een niet-vergunde fundering voor een tuinhuis en hoewel hij reeds op 12 juni 2020 op deze inbreuken werd gewezen, weerhield dit hem er niet van om naderhand nog een verharde parkeerplaats aan te leggen zonder hiervoor een vergunningsprocedure op te starten. Beklaagde plaatste daarmee zijn eigenbelang en profijt boven het belang van een goede ruimtelijke ordening. Een principiële straf dringt zich dan ook op.

3.

Beklaagde is jaar oud en heeft een blanco strafverleden. Hij is alleenstaande en werkt als winkelbediende

4.

4.1

De raadsman van beklaagde verzocht de rechtbank om vast te stellen dat de redelijke termijn werd overschreden. In hoofddorde verzocht hij om beklaagde de gunst van de opschorting toe te kennen en in ondergeschikte orde om een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken. Het openbaar ministerie adviseerde negatief wat betreft de gevraagde opschorting.

Elk individu heeft het recht om zijn zaak binnen een redelijke termijn beslecht te zien.

De rechtbank oordeelt onaantastbaar of de redelijke termijn binnen dewelke een vervolgte persoon het recht heeft dat zijn zaak wordt berecht, is overschreden. Zij beoordeelt dit over de hele duur van de rechtspleging en neemt daartoe de concrete omstandigheden van de zaak in aanmerking, zoals de complexiteit van de zaak, de houding van de vervolgte persoon en de houding van de gerechtelijke overheid.

Het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van een beschuldiging, dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolgung leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen de beschuldiging. Indien een strafvervolgung tegen een beklaagde meerdere gedurende een zekere tijdsperiode gepleegde misdrijven tot voorwerp heeft, waarvan de rechter aanneemt dat ze werden gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, vangt de redelijke termijn aan op het ogenblik waarop de beklaagde voor één of meerdere van die misdrijven wordt beschuldigd (vgl. Cass. 23 mei 2017, AR nr. Arr.Cass 2017, 1248; Cass. 13 februari 2018, AR nr. Arr.Cass. 2018, 343).

Wanneer de rechtbank vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, dient zij deze overschrijding te sanctioneren. Dit kan door de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken dan wel een straf op te leggen onder het wettelijk minimum of een straf uit te spreken die bij wet is bepaald, maar die op een reële en meetbare wijze lager is dan die welke hij had kunnen opleggen. Dit belet evenwel niet dat de uitgesproken straf ruim boven het wettelijk minimum blijft (vgl. Cass. 8 juni 2016, AR Arr.Cass. 2016, 1330).

4.2

Het thans voorliggend dossier startte op 12 juni 2020 als gevolg van het verzoek van de dienst ruimtelijke ordening van aan de politie om over te gaan tot het vaststellen van enkele bouw misdrijven. Op 12 juni 2020 vaardigde de politie een stakingsbevel uit. Op 18 juli 2020 werd beklaagde verhoord, wat in zijn hoofde het startpunt vormde voor de redelijke termijn. Op 18 december 2020 verzocht het openbaar ministerie de politie via een kantschrift om over te gaan tot enkele onderzoeksdaaden. Op 25 januari 2021 verhoorde de politie architect Op 20 juli 2021 verrichtte de politie een plaatsbezoek aan de woning van beklaagde om de actuele toestand van de werken na te gaan, na hiertoe verzocht te zijn door de procureur des Konings op 17 juni 2021. Op 16 augustus 2021 verzocht het openbaar ministerie om een herstellvordering te formuleren. Het openbaar ministerie verstuurde rappels op 16 december 2021, 15 maart 2022 en 14 juni 2022. Op 15 september 2022 herhaalde het openbaar ministerie dit verzoek nogmaals via e-mail. Op 26 september 2022 vroeg het openbaar ministerie een uittreksel van het strafregister op en verzocht zij om bijkomende informatie aan de FOD Financiën over de eigendomstitel van de percelen van beklaagde. Het openbaar ministerie ontving een antwoord op haar vraag op 27 september 2022. Op 28 oktober 2023 betekende de gerechtsdeurwaarder de dagvaarding van 6 oktober 2023 aan beklaagde om te verschijnen op de zitting van 4 december 2023. Op deze zitting werd de zaak onbepaald uitgesteld gelet op een wijziging in de dienstregeling.

Het openbaar ministerie ging op 6 december 2023 opnieuw over tot dagvaarding van beklaagde voor deze rechtbank, dewelke hem op 18 december 2023 werd betekend. Op 8 januari 2024 verzocht de raadsman van beklaagde tot het bepalen van conclusietermijnen. Op 6 mei 2024 stelde de rechtbank de zaak uit met het verzoek aan het openbaar ministerie om een nacontrole te laten uitvoeren. Diezelfde dag gaf het openbaar ministerie de opdracht aan de politie om een herstelcontrole uit te voeren. Op 31 mei 2024 verrichtte de politie een huiszoeking bij beklaagde. Op 3 juni stelde de rechtbank de zaak uit op verzoek van de verdediging. De rechtbank behandelde de zaak op de zitting van 24 juni 2024.

Uit het voorgaande blijkt dat er een periode van stilstand is geweest die onafhankelijk was van de wil van partijen. Het openbaar ministerie ging pas iets meer dan 12 maanden na het ontvangen van bijkomende informatie van de FOD financiën over tot dagvaarding van beklaagde. De rechtbank stelt vast dat de redelijke termijn hierdoor beperkt werd geschonden. De rechtbank zal met die vaststelling rekening houden bij de straftoemeting.

5.

Beklaagde meent dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden door en verzoekt de rechtbank om daar rekening mee te houden bij het bepalen van de bestraffing en de herstellvordering. Hij meent dat de gemeente hem verschillende keren op het verkeerde been heeft gezet wat betreft het al dan niet kunnen plaatsen van het litigieuze tuinhuis.

Het standpunt van beklaagde kan evenwel niet worden bijgetreden. Uit het strafdossier blijkt namelijk dat beklaagde zich reeds op 12 juni 2020 geconfronteerd zag met een stakingsbevel. In zijn verhoor van 18 juli 2020 stelde hij dat hij de beslissing van het parket zou afwachten alvorens verdere werken uit te voeren. Op dat moment was beklaagde reeds op de hoogte van het feit dat het betonnen plateau in zijn tuin niet overeenkomstig de geldende regelgeving werd geplaatst. Beklaagde talmde evenwel tot 26 juli 2021 om een eerste maal een melding in te dienen bij de gemeente over zijn tuinhuis. Nadat op 10 augustus 2021 aan beklaagde werd gesignaleerd dat er geen akte kon worden genomen van de melding, diende hij diezelfde dag een aanvraag in voor een omgevingsproject. Op 10 september 2021 werd zijn vergunningsaanvraag geweigerd en werd hem opdracht gegeven om de fundering voor zijn tuinhuis af te breken.

Hoewel beklaagde al meerdere malen was gewezen op het feit dat de fundering voor zijn tuinhuis onrechtmatig werd aangelegd en dat hem was verzocht om de fundering af te breken, startte beklaagde alsnog met de bouw van zijn tuinhuis. Hij baseert zich daarvoor op een enkele e-mail van een gemeenteambtenaar van 29 september 2021 waarin stond dat hij een tuinhuis kon bouwen als hij de twee percelen samenvoegde. Op het moment dat beklaagde tegenstrijdig advies ontving, was hij evenwel reeds meer dan een jaar op de hoogte van de onrechtmatige toestand die hij bleef bestendigen én was zijn regularisatievergunning al afgewezen.

Bovendien heeft beklaagde ter zake een onderzoeksplicht. Het blijft zijn verantwoordelijkheid als bouwheer om zich op correcte wijze te informeren en te onderzoeken of voor de concreet door hem voorgehouden werkzaamheden een stedenbouwkundige vergunning is vereist overeenkomstig de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening. Desalniettemin sloeg beklaagde de weigering van zijn vergunning alsnog in de wind.

Dat beklaagde zich op heden moet verantwoorden voor het plaatsen van een betonnen plateau als fundering voor het tuinhuis dat hij later alsnog heeft gebouwd, is bijgevolg bezwaarlijk te wijten aan een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door

6.

De rechtbank gaat niet in op het verzoek van beklaagde om hem de gunst van de opschorting te verlenen noch op het verzoek van beklaagde om slechts een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken. De schending van de redelijke termijn is niet van die aard dat daardoor enkel nog de opschorting of de eenvoudige schuldigverklaring kan worden uitgesproken. Ook wanneer de rechtbank rekening houdt met het tijdsverloop, zijn dergelijke sancties manifest ontoereikend.

Gelet op de ernst van de bewezen verklaarde feiten, maar ook rekening houdend met het blanco strafverleden van beklaagde en met de overschrijding van de redelijke termijn, is de hierna bepaalde geldboete, gedeeltelijk met uitstel bekleed, gepast en noodzakelijk om beklaagde te doen inzien dat de regels die waken over een goede ruimtelijke ordening ernstig te nemen zijn en de handhaving ervan een grote maatschappelijke kost met zich meebrengt.

4. HERSTEL

1.

De burgemeester diende op 24 juni 2022 lastens beklaagde een herstellvordering in bij het openbaar ministerie, waarover de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering op 15 juli 2022 positief adviseerde.

Concreet vorderde de burgemeester:

"Herstel in de oorspronkelijke staat

Dit houdt in:

- *Het terras van de woning te verkleinen en in overeenstemming te brengen met de afgeleverde omgevingsvergunning.*
- *Het tuingedeelte zoals de verharding, afvalstenen, en verharde betonconstructies te verwijderen en te herstellen in de oorspronkelijke staat.*
- *Het perceel kan voor maximaal 80m² bebouwd worden in functie van het hoofdgebouw en bijgebouw.*
- *Op de perceelsgrenzen dient een haag te zijn aangeplant van minimum 0,80m en maximum 2m hoog.*
- *Minimum 50% van de straatzijde moet met een haag ingevuld worden.*
- *Minimum 80% van de zij- en achterzijde moet met haag ingevuld worden.*
- *De niet ingevulde delen kunnen ingericht worden als toegang of doorgang.*
- *De haag moet voor 100% bestaan uit Acer campestre (Veldesdoorn)."*

De raadsman van beklaagde verzocht om de herstelmaatregel te beperken tot de betaling van een meerwaarde.

2.

Gelet op de vrijspraak van beklaagde voor de feiten die betrekking hebben op het verwijderen van de verplichte aanplanting, doet de rechtbank slechts uitspraak over deze herstellvordering in zoverre deze betrekking heeft op de aanleg van een betonnen plateau, het terras, de verhardingen en afvalstenen en verklaart de herstellvordering voor het overige ongegrond.

De rechtbank stelt vast dat uit het proces-verbaal van 31 mei 2024 blijkt dat de steenslagverharding rechts van het tuinhuis, evenals de afvalstenen, reeds integraal werden verwijderd, zodat de herstellvordering wat dit betreft zonder voorwerp is. Er werden nog geen wijzigingen uitgevoerd aan de oppervlakte van het terras.

3.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering wat betreft het terras niet kennelijk onredelijk is, nu uit de aan het strafdossier gevoegde foto's blijkt dat het ongewijzigd laten van het terras in strijd is met de voorschriften van het toepasselijke PRUP en strijdig is met de criteria van een goede ruimtelijke ordening. Ook wat betreft de fundering voor het tuinhuis is de herstellvordering niet kennelijk onredelijk, nu ook de vergunningsaanvraag tot het bouwen van een tuinhuis werd afgewezen. Het gevorderde herstel is bovendien evenredig aan de concreet vastgestelde aantastingen van de ruimtelijke ordening en is redelijk in verhouding tot de last die dit voor beklaagde meebrengt. Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van de bewezen verklaarde feiten niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Nu beklaagde in het verleden talmden om tot het herstel over te gaan of een regularisatie aan te vragen, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van beklaagde om tot herstel over te gaan indien regularisatie niet mogelijk is. Rekening houdend met de omvang van de uit te voeren herstelwerken, voorziet de rechtbank in een hersteltermijn van 6 maanden.

De lange tijd sedert dewelke beklaagde al kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

De rechtbank machtigt de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer beklaagde dit niet zelf binnen de gestelde termijn zou doen (art. 6.3.4, §1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

5. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Omdat de door beklaagde gepleegde feiten mogelijk schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

6. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, eerste lid, 66;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003;
Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdeclemen);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (ultstel).

BESLISSING

De rechtbank beslist **OP TEGENSPRAAK** ten aanzien van

OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- **VERBETERT** de **dagvaarding** door vóór de incriminatieperiode bij de enige tenlastelegging de woorden "*meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen*" toe te voegen;
- **SPREEKT** beklaagde **VRIJ** voor het feit van de enige tenlastelegging dat betrekking heeft op het verwijderen van de verplichte aanplanting van veldesdoorn en **VERKLAART** beklaagde **SCHULDIG** aan de overige in de enige tenlastelegging opgenomen feiten;
- veroordeelt beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een **GELDBOETE** van **1.600,00 EURO**, zijnde een geldboete van **200,00 EURO**, verhoogd met 70 opdeclemen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden;
- verleent beklaagde **GEWOON UITSTEL** van een gedeelte van **800,00 euro** (zijnde **100,00 euro** verhoogd met 70 opdeclemen (x8)) van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar;
- wijst beklaagde erop dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van beklaagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van **25,00 euro**, met 70 opdeclemen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**;
- veroordeelt beklaagde tot de gerechtskosten, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde feiten en begroot op de som van **298,17 euro**;
- legt de kosten begroot op **27,96 euro** (dagvaarding d.d. 28/10/2023) ten laste van de Belgische Staat.

HERSTEL

De rechtbank:

- beveelt lastens beklaagde het hiernavolgend herstel van het terrein gelegen te gekend onder de kadastrale gegevens
- :
- het terras van de woning te verkleinen en in overeenstemming te brengen met de afgeleverde omgevingsvergunning;
 - de verharde betonconstructies in het tuingedeelte te verwijderen en te herstellen in de oorspronkelijke staat.

en dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag dat dit vonnis in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 30 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens beklaagde;

- zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig artikel 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gemeentelijk stedenbouwkundig Inspecteur of de burgemeester onmiddellijk met een beveiligde zending ervan op de hoogte brengt als hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd;
- machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, §1, eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur en de burgemeester van tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel op kosten van de veroordeelde indien beklaagde in gebreke blijft het herstel tijdig te bewerkstelligen.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare terechtzitting uitgesproken op **07 OKTOBER 2024** door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D13M kamer, samengesteld uit:

rechter, voorzitter van de D13M kamer,

In aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,

Mede-lid van griffier